

„Hvala lepa,“ pravi Miklavž. „Če pa ne dobim živine, ko pridem doli, tedaj te strašno nabijem!“

„Oh, nikar ne bodi tako hud,“ prosi Miklavžek ter gre z njim proti potoku. Ko živina, ki je bila žejna, zagleda vodo, se spusti v tek proti potoku, da bi se napila. „Ali vidiš, ali vidiš?“ pravi Miklavžek, „kako žival hrepeni, da bi prišla zopet domov?“

„Res je,“ pravi Miklavž, „le brž mi pomagaj, da pridem hitro doli!“ Zleze v vrečo, ki jo je imel s seboj. „Daj mi še kamen v vrečo, da pridem bolj gotovo na dno,“ prosi Miklavžka.

„O, prideš, prideš,“ ga tolaži Miklavžek. Vendar porine še kamen v vrečo, zadrigne vrv ter pahne vse skupaj v potok. Plosk! Miklavž je bil v vodi ter se je takoj potopil.

„Bojim se, bojim se, da vendar ne bo dobil živinice tam doli!“ govori sam s seboj Miklavžek, ko žene čredo proti domu.

Pomlad.

Prijatelji moji, ste čuli:
moži se kraljica poljana!

Tako? — Pa kdo bo njen ženin?

On sam, junak sveti Jurij.

Že kupil je krilo nevesti;

ah, lepo, zeleno

in belo kopreno.

Iz rožic pisanih,

lepo porisanih

poročni ji venec ukazal je splesti.

Ej, to bo veselje takrat!

V svate pridejo ptice

in pele bodo,

v svate pridejo rože,

dehteale bodo;

še samo solnčece bo svat,

nevesti pošlje svoj škrlat.

Še mi smo povabljeni, bratje, na pir;

zakaj bi veseli ne vriskali, peli,

izgnali iz sebe ves dušni nemir! —

Albert Š.

